

Anonymiserad version

Översättning

C-130/24 – 1

Mål C-130/24

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

16 februari 2024

Domstol som begär förhandsavgörande:

Verwaltungsgericht Düsseldorf (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

16 januari 2024

Klagande:

YC

Motpart:

Stadt Wuppertal

8 K 8657/22

BESLUT

I det förvaltningsrättsliga målet

YC, [utelämnas]

klagande

[utelämnas]:

mot

Stadt Wuppertal, [utelämnas]

motpart

SV

rörande Utlänningsrätt (Vistelse för familjeändamål)
här: Uppehållsrätt i enlighet med artikel 20 FEUF

har [utelämnas]
Verwaltungsgericht Düsseldorf (Förvaltningsdomstolen i
Düsseldorf, Tyskland), åttonde avdelningen
den 16 januari 2024

fattat följande beslut:

Målet vilandeförklaras.

Följande frågor hänskjuts med stöd av artikel 267 FEUF till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande:

- 1. Är uppehållsrätten enligt artikel 20 FEUF beroende av den omständigheten att ett viseringsförfarande, som enligt lag krävs för utfärdande av ett nationellt uppehållstillstånd, rimligen kan genomföras senare inom en kort tidsperiod som kan begränsas på ett tillförlitligt sätt?**
- 2. Uppkommer uppehållsrätten med stöd av artikel 20 FEUF automatiskt enligt unionsrätten, så att denna rätt endast behöver intygas av de nationella myndigheterna, eller ska en sådan uppehållsrätt beviljas av de nationella myndigheterna?**
- 3. För det fall uppehållsrätt uppkommer automatiskt enligt unionsrätten: vid vilken tidpunkt uppkommer denna rätt?**
- 4. För det fall uppehållsrätt ska beviljas av nationella myndigheter: vid vilken tidpunkt ska den beviljas med retroaktiv verkan?**

Skäl

I.

- 1 Klaganden som är född den 6 februari 1988 är medborgare i Republiken Kamerun. Hon har ett pass som är giltigt till och med den 23 mars 2028.
- 2 Den 25 september 2019 utfärdade Polens beskickning en nationell visering för studieändamål (viseringskategori D) till klaganden vilken var giltig till och med den 23 september 2020). Hon reste in i Schengenområdet med denna visering den 28 september 2019 och började studera i Polen.

- 3 Därefter reste klaganden från Polen till Tyskland och anmälde sig den 1 augusti 2020 inom motpartens behörighetsområde (utlänningsmyndigheten). Hon avsåg att ta ett arbete inom volontärtjänstverksamheten i Tyskland från den 1 oktober 2020 och frågade motparten per telefon om möjligheterna att göra detta.
- 4 Motparten uppmanade klaganden att lämna landet och utfärdade ett gränsövergångsintyg till henne efter det att klaganden hade förklarat att hon ville lämna landet frivilligt. Den 6 november 2020 uppmanades klaganden skriftligen att lämna landet utan dröjsmål.
- 5 Klaganden lämnade inte Tyskland. Myndigheterna kunde emellertid inte längre nå henne på den angivna folkbokföringsadressen. Det var först den 23 juni 2021 som klaganden återupptog kontakt med motparten.
- 6 Den 24 september 2021 föddes klagandens barn, som har härlett sitt tyska medborgarskap från sin far.
- 7 Klaganden bor tillsammans med sitt barn i ett hushåll. Barnets far har lite kontakt med sitt barn. Han besöker barnet endast på helgerna och betalar underhåll till barnet på 200,00 euro per månad. Dessutom kan barnets far av yrkesmässiga skäl inte ta hand om sitt barn under flera veckor. Klaganden har ensam vårdnad om barnet.
- 8 Den 12 april 2022 ansökte klaganden om uppehållstillstånd för utövande av vårdnad.
- 9 Motparten avslog denna ansökan. Klaganden väckte därför talan den 13 december 2022.
- 10 Motparten har under det rättsliga förfarandet anfört att uppehållstillstånd inte kan beviljas. Klaganden var försvunnen mellan december 2020 och slutet av juni 2021. Hon uppfyller därmed brottsrekvisitet i 95 § 1 punkt 2 AufenthG. Därmed föreligger ett intresse av utvisning enligt 5 § 1 punkt 2 AufenthG, som utgör hinder för att bevilja uppehållstillstånd och som inte får frångås. För att uppehållstillstånd ska beviljas krävs även att inresan i landet har skett med erforderlig visering. Så var inte fallet. Det var inte oskäligt att kräva att klaganden skulle inleda ett viseringsförfarande i efterhand, inom en månad. Klaganden kan lämna landet tillsammans med sitt tyska barn och inleda viseringsförfarandet i efterhand i Kamerun. Detta skulle inte äventyra barnets bästa. Villkoren för uppehållsrätt i enlighet med artikel 20 FEUF är dessutom inte uppfyllda. Vid en gemensam utresa för att inleda ett viseringsförfarande i efterhand skulle den tyska medborgaren, som inte omfattas av skolplikt, endast behöva lämna unionens territorium under en kort period, så att kärnan i rättigheten inte skulle påverkas av detta. Ett avbrott i kontakten med barnets far under mindre än en månad är godtagbart.

- 11 Genom (ej lagakraftvunnen) mellandom av den 23 november 2023 förpliktades motparten att bevilja klaganden uppehållstillstånd enligt 28 § 1 första meningen punkt 3 AufenthG från och med dagen för domen.
- 12 Tvisten är således fortfarande anhängig vid den hänskjutande domstolen i den del det har yrkats att det ska fastställas att klaganden även har uppehållsrätt för tiden före den 23 november 2023. Enligt nationell rätt kan uppehållstillstånd inte beviljas för perioden före den 23 november 2023. II.

1.

- 13 Följande bestämmelser är tillämpliga i tvisten:

Unionsrätt

Artikel 20 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF)

1. Ett unionsmedborgarskap införs härmed. Varje person som är medborgare i en medlemsstat ska vara unionsmedborgare. Unionsmedborgarskapet ska komplettera och inte ersätta det nationella medborgarskapet.

2. Unionsmedborgarna ska ha de rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i fördragen. De ska bland annat ha

- a) rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier,
- b) rösträtt och valbarhet vid val till Europaparlamentet samt vid kommunala val i den medlemsstat där unionsmedborgaren är bosatt, på samma villkor som medborgarna i den staten,
- c) rätt till skydd inom ett tredjelands territorium, där den medlemsstat i vilken de är medborgare inte är representerad, av varje medlemsstats diplomatiska och konsulära myndigheter, på samma villkor som medborgarna i den staten,
- d) rätt att göra framställningar till Europaparlamentet och att vända sig till Europeiska ombudsmannen samt rätt att vända sig till unionens institutioner och rådgivande organ på något av fördragets språk och få svar på samma språk.

Dessa rättigheter ska utövas enligt de villkor och begränsningar som fastställs i fördragen och genom de åtgärder som beslutats med tillämpning av dessa.

Nationell rätt

Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (lag om utlänningars vistelse, förvärvsarbete och integration i Tyskland) (nedan kallad AufenthG), tillgänglig på https://www.gesetze-im-internet.de/aufenthg_2004/AufenthG.pdf/ och tillgänglig på engelska på https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_aufenthg/englisch_aufenthg.pdf.

5 § AufenthG – Allmänna villkor för uppehållstillstånd

- 1) För ett beviljande av uppehållstillstånd krävs i regel att
 1. försörjningen är säkrad,
 - 1a. utlänningens identitet och, om han eller hon inte har rätt att återvända till en annan stat, utlänningens nationalitet har klargjorts,
 2. det inte föreligger något intresset av att utvisa utlänningen,
 3. i den mån det inte finns någon rätt att erhålla uppehållstillstånd, utlänningens vistelse inte av något annat skäl skadar eller hotar Förbundsrepubliken Tysklands intressen, och
 4. skyldigheten att inneha pass enligt 3 § är uppfyllt.
- 2) För att uppehållstillstånd, EU-blåkort, ICT-tillstånd, etableringstillstånd och permanent uppehållstillstånd inom EU ska beviljas krävs även att utlänningen
 1. rest in i landet med erforderlig visering och
 2. i sin viseringsansökan redan har lämnat relevanta uppgifter för beviljandet.

Undantag från dessa krav får beviljas om de materiella kraven för uppehållstillstånd är uppfyllda eller om det med hänsyn till de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet skulle vara oskäligt att kräva inledande av ett viseringsförfarande i efterhand. ...

27 § AufenthG – Familjeåterföreningsprincipen

- 1) Uppehållstillstånd i syfte att upprätta och bevara familjegemenskapen i Förbundsrepubliken Tyskland för utländska familjemedlemmar (familjeåterförening) beviljas och förlängs för att skydda äktenskapet och familjen enligt artikel 6 i Grundgesetz (grundlagen).
...
- 3) Beviljandet av ett uppehållstillstånd för familjeåterförening kan vägras om den person till vilken familjeåterförening ska ske är beroende av andra familjemedlemmar eller andra medlemmar i hushållet för sin försörjning enligt bok II eller bok XII i Sozialgesetzbuch (tyska lagen om social trygghet). Kravet i 5 § 1 punkt 2 får frångås.

25 § AufenthG – Uppehållstillstånd av humanitära skäl

...

5) Ett uppehållstillstånd kan utfärdas till en utlänning som är skyldig att lämna landet enligt ett verkställbart beslut när det är omöjligt för utlänningen att lämna landet av rättsliga eller faktiska omständigheter och det inte kan förväntas att hindren för att lämna landet undanröjs inom överskådlig tid. ...

28 § AufenthG – Familjeåterförening med tyska medborgare

- 1) Uppehållstillstånd ska utfärdas för
 1. utländsk make eller maka till en tysk medborgare,
 2. utländskt minderårigt ogift barn till en tysk medborgare,
 3. utländsk förälder till en minderårig ogift tysk medborgare för utövande av vårdnad,

om den tyske medborgaren vistas stadigvarande i Tyskland. Uppehållstillstånd ska beviljas i avvikelse från 5 § 1 punkt 1 i de fall som anges i första meningen punkterna 2 och 3. Uppehållstillstånd ska i regel beviljas i avvikelse från 5 § 1 punkt 1 i de fall som anges i första meningen punkt 1.

54 § AufenthG – Intresset av att utvisa utlänningen

...

- (2) Intresset av utvisning av en utlänning i enlighet med 53 § 1 är stort när utlänningen

...

9. har begått en överträdelse, annat än en enstaka eller av mindre betydelse, av rättsliga bestämmelser eller av domstolsavgörande eller förvaltningsbeslut eller har begått en gärning utom Tysklands territorium som på detta territorium ska anses som ett allvarligt brott som har begåtts uppsåtligt.

95 § AufenthG – Påföljder

- 1) Till fängelse i högst ett år eller böter döms den som

...

2. utan erforderligt uppehållstillstånd enligt 4 § 1 första meningen uppehåller sig i Tyskland, om

- a) det föreligger ett verkställbart beslut om vederbörandes utresa ur landet,

- b) det inte fastställts någon utresefrist för vederbörande eller den fristen har löpt ut, och
- c) det inte har förordnats om inhibition av beslutet om utvisning av vederbörande,

....

2.

- 14 Målet förklaras vilande. Ett förhandsavgörande avseende de frågor som formulerats ovan hänskjuts till EU-domstolen i enlighet med artikel 267 FEUF. Dessa frågor avser tolkningen av artikel 20 FEUF. Eftersom det rör sig om tolkningen av unionsrätten är EU-domstolen behörig.
- 15 De hänskjutna frågorna är väsentliga för målets avgörande och kräver ett klargörande från EU-domstolen.
- 16 För den rättsliga bedömningen av den fortfarande anhängiga tvisten om huruvida klaganden ska anses ha haft uppehållsrätt även för tiden före den 23 november 2023 (datum för mellandomen) är det av avgörande betydelse om en uppehållsrätt har uppkommit i enlighet med artikel 20 FEUF, om denna uppkommer automatiskt enligt unionsrätten och från vilken tidpunkt den har uppkommit.
- 17 Den hänskjutande domstolen anser det utrett att nationell rätt utgör hinder för att bevilja ett uppehållstillstånd enligt Aufenthaltsgesetz före den 23 november 2023. Fram till denna tidpunkt fanns det ett intresse av utvisning i den mening som avses i 54 § 2 punkt 9 AufenthG på grund av att brottsrekvisitet i 95 § 1 punkt 2 AufenthG var uppfyllt. Detta var fallet fram till den 23 november 2023, vilket innebär att villkoret för att i regel beviljas uppehållstillstånd enligt 5 § 1 punkt 2 AufenthG inte var uppfyllt. Den hänskjutande domstolen anser det utrett att det var möjligt att frångå detta först från och med den 23 november 2023. Upphållstillstånd av humanitära skäl enligt 25 § 5 AufenthG kunde inte heller beviljas av detta skäl.

Fråga 1:

- 18 I nationell rättspraxis utgås delvis från att villkoren för uppehållsrätt i enlighet med artikel 20 FEUF är uppfyllda först när det skulle vara oskäligt att kräva att ett viseringsförfarande inleds i efterhand inom en kort period som ska begränsas på ett tillförlitligt sätt,

Bundesverwaltungsgericht (nedan kallad BVerwG), dom av den 12 juli 2018 – 1 C 16.17 –, ECLI:DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0 (= juris, punkt 35); se även till exempel Oberverwaltungsgericht (nedan kallad OVG) Magdeburg, beslut av den 21 september 2022-3 M 68/22-, ECLI:DE:OVGST:2022:0921.2M68.22.00 (= juris, punkt 12): Upphållsrätt enligt unionsrätten i enlighet med artikel 20 FEUF är utesluten om

utlänningen måste lämna unionens territorium endast för en kort period, som på ett tillförlitligt sätt kan begränsas, för att genomföra viseringsförfarandet.

- 19 Till stöd för vad som anförts ovan hänvisas till målet K.A. EU-domstolen konstaterade där att det strider mot syftet med artikel 20 FEUF att tvinga tredjelandsmedborgare att på obestämd tid lämna unionens territorium,

EU-domstolens dom av den 8 maj 2018, C-82/16 (K.A.), EU:C:2018:308 ... punkt 57).

- 20 Av detta dras – även av motparten – motsatsvis slutsatsen att det förhållandet att unionens territorium lämnas för en kort period som kan begränsas på ett tillförlitligt sätt inte påverkar rätten enligt artikel 20 FEUF, eftersom kärnan i denna rätt inte påverkas.

- 21 Den hänskjutande domstolen hyser tvivel i detta avseende. Dessa tvivel grundar sig för det första på den omständigheten att EU-domstolen i det ovannämnda målet K.A. inte besvarade den fjärde tolkningsfrågan (4 d) och att den motsatsvisa slutsats som dragits av utlänningsmyndigheten och delvis i nationell rättspraxis, således inte är tvingande. I det målet ställdes uttryckligen frågan huruvida skyldigheten att inge en ansökan ... i ursprungslandet med följderna att unionsmedborgaren eventuellt endast under en begränsad tid är skyldig att lämna Europeiska unionen i dess helhet är relevant. Beslutet fattades även i en situation rörande ett befintligt inreseförbud i enlighet med artikel 11 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna.

- 22 I målet XU tycks EU-domstolen däremot betona att det för en enligt 20 FEUF härledd uppehållsrätt är tillräckligt att konstatera att en tredjelandsmedborgare som är familjemedlem till en unionsmedborgare inte kan beviljas uppehållsrätt enligt nationell rätt eller unionens sekundärrätt, om det även föreligger ett beroendeförhållande mellan tredjelandsmedborgaren och denna unionsmedborgare och detta beroendeförhållande skulle leda till att den sistnämnda blev tvungen att helt lämna unionen om familjemedlemmen, som är tredjelandsmedborgare, ålades att lämna unionen.

EU-domstolens dom av den 5 maj 2022, C-451/19 (XU och QP), EU:C:2022:354 (...punkt 48).

- 23 För att ett uppehållstillstånd enligt 28 § 1 första meningen punkt 3 AufenthG ska kunna beviljas för familjeåterförening krävs det enligt artikel 5 § 2 första meningen punkt 1 AufenthG att tredjelandsmedborgaren först har rest in i landet med erforderlig visering, det vill säga en visering för familjeåterförening. Ett undantag föreligger enligt 5 § 2 andra meningen AufenthG om det med hänsyn till de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet skulle vara oskäligt att kräva inledande av ett viseringsförfarande i efterhand. Om myndigheten därför kommer fram till att det inte är oskäligt att kräva att ett viseringsförfarande inleds i

efterhand, särskilt som detta kan inledas i efterhand inom kort tid på ett tillförlitligt sätt, kan uppehållstillstånd inte beviljas enligt nationell rätt. Detta innebär att artikel 20 FEUF i princip kan tillämpas.

- 24 Det ska i detta sammanhang även påpekas att artikel 20 FEUF, som anknyter till unionsmedborgarskapet, ger en primär, individuell rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorium, med förbehåll för de begränsningar och villkor som fastställs i fördraget och genom de åtgärder som antas för att genomföra dem. Denna rätt blir värdelös utan en rätt att resa in på unionens territorium,

EU-domstolens dom av den 27 april 2023, C-528/21 (M.D.), ECLI:EU:C:2023:341 (... punkt 59), och dom av den 22 juni 2023, C-459/20 (X), EU:C:2023:499 (... punkt 30).

- 25 Enligt en folkrättslig princip, som unionsrätten inte kan anses ha avvikit från, får dessutom en medlemsstat inte neka sina egna medborgare rätten att resa in och stanna kvar på dess territorium. Dessa medborgare har således en ovillkorlig uppehållsrätt där.

EU-domstolens dom av den 22 juni 2023, C-459/20 (X), EU:C:2023:499 (... punkt 41).

Fråga 2:

- 26 I nationell rättspraxis antas i allmänhet att uppehållsrätt enligt artikel 20 FEUF uppkommer direkt automatiskt enligt unionsrätten och att den därför endast behöver intygas av de nationella myndigheterna,

BVerwG, dom av den 12 juli 2018 – 1 C 16.17 –, ECLI:DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0 (= juris, punkt 34): uppehållsrätt ”sui generis”; OVG Koblenz, beslut av den 13 januari 2021- 7 D 11208/20 –, ECLI:DE:OVGRLP:2021:0113.7D11208.20.00 (= juris, punkt 24) och beslut av den 23 september 202- 7 A 10337/21 –, ECLI:DE:OVGRLP:2021:0923.7A10337.21.00 (= juris, punkt 9); Verwaltungsgericht (nedan kallad VG) Bremen, dom av den 30 maj 2022 – 4 K 2202/19 –, ECLI:DE:VGHB:2022:0530.4K2202.19.00 (= juris, punkt 36); Fleuß, Unionsbürgerschaft und Freizügigkeit, i: VerwArch 2022, 201(243); se även för Österrike Oberster Gerichtshof i Österrike, dom av den 13 september 2017 – 10 ObS 64/17k –, och dom av den 21 januari 2020 – 10 ObS 178/19k –, på: ris.bka.gv.at.

- 27 Den hänskjutande domstolen vill få klarhet i detta avseende. Den hänskjutande domstolen är benägen att anse att den rättighet som följer av artikel 20 FEUF inte uppkommer direkt automatiskt enligt unionsrätten, utan först ska tillerkännas eller beviljas av de nationella myndigheterna.

VG Düsseldorf, dom av den 29 oktober 2020 – 8 K 5234/19 –, ECLI:DE:VGD:2020:1029.8K5234.19.00 (= juris, punkt 85); se, för ett liknande resonemang, VG München, dom av den 12 oktober 2021- M 4 K 20.2386-, ECLI:DE:VGMUENC:2021:1012.M4K20.2386.00 (= juris, punkt 102).

- 28 Den hänskjutande domstolen anser sig i detta avseende ha fastställt skillnader i EU-domstolens rättspraxis beträffande uppkomsten av uppehållsrätt enligt unionsrätten.
- 29 Vad beträffar associeringsrätten och de rättigheter som följer av artiklarna 6 och 7 i associeringsrådets beslut 1/80 har EU-domstolen understrukt att det ”åtminstone vid den tidpunkten föreligger uppehållsrätt” för den turkiska arbetstagaren, att de sociala rättigheter som beviljats med nödvändighet ”förutsätter” detta.

EU-domstolens dom av den 20 september 1990 – C-192/89 (Sevince), EU:C:1990:322 (= curia.eu, punkt 29), och avseende artikel 6 i associeringsrådets beslut 1/80: på engelska ”the existence ... of a right of residence”, på franska: ”l’existence ... d’un droit de séjour”;

- 30 I denna mening föreligger även rätten enligt artikel 7 i associeringsrådets beslut 1/80 automatiskt enligt unionsrätten. Så anges till exempel i målet Bekleyen följande: ”förutsätter med nödvändighet ... en motsvarande uppehållsrätt för den berörda personen”.

EU-domstolens dom av den 21 januari 2010, C-462/08 (Bekleyen), EU:C:2010:30 (... punkt 17): på franska: ”l’existence d’un droit corrélatif de séjour”, på engelska: ”necessarily imply the existence of a concomitant right of residence”.

- 31 Även i målet Baumbast, som rörde uppehållsrätt enligt artikel 12 i rådets tidigare förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT L 257, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 33), konstaterade EU-domstolen att enligt artikel 12 i förordning (EEG) nr 1612/68 ”har den förälder som handhar barnets dagliga omvårdnad rätt att bosätta sig tillsammans med barnet för att underlätta utövandet av barnets rätt”. EU-domstolens dom av den 17 september 2002, C-413/99 (Baumbast och R), ECLI:EU:C:2002:493 (... punkt 75).

- 32 På liknande sätt förhåller det sig i målet Chen, som rörde en gränsöverskridande situation. När det gäller den tidigare artikel 18 i EG-fördraget och rådets direktiv 90/364/EEG av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning (EGT L 180, s. 26; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 58) konstaterade EU-domstolen följande: Då unionsrätten medför en rätt till ett permanent uppehållstillstånd för barnet, har föräldern enligt ”samma bestämmelser rätt att uppehålla sig med barnet i värdmedlemsstaten.”

EU-domstolens dom av den 19 oktober 2004, C-200/02 (Zhu och Chen), EU:C:2004:639 (... punkt 46), på franska: "ces mêmes dispositions permettant au parent", på engelska: "those same provisions allow a parent".

- 33 I målet Zambrano uppställde EU-domstolen däremot först ett negativt kriterium. Där förelåg "hinder" för att en medlemsstat nekar uppehållsrätt samt arbetstillstånd. Enligt den hänskjutande domstolen har detta en annan karaktär än ovannämnda uppehållsrätt enligt unionsrätten, till exempel den som följer av artiklarna 6 och 7 i associeringsrådets beslut 1/80. Denna rätt uppstår uppenbarligen inte automatiskt. Den är inte underförstådd och den ger inte heller direkt rätt att uppehålla sig i en medlemsstat, eftersom medlemsstaterna kan ha rätt att neka uppehållsrätt.

EU-domstolens dom av den 8 mars 2011, C-34/09 (Ruiz Zambrano), EU:C:2011:124 (... punkt 45).

- 34 I målet Chavez-Vilchez tog EU-domstolen också hänsyn till vägran att bevilja uppehållsrätt.

EU-domstolens dom av den 10 maj 2017, C-133/15 (Chavez-Vilchez), EU:C:2017:354 (... punkt 72): på engelska "a refusal of a right of residence" och på franska "dans le cas d'un tel refus".

- 35 Samtidigt används en positiv formulering med avseende på medlemsstaternas behörighet ("en medlemsstat nekar"): "bevilja ... rätt att uppehålla sig",

EU-domstolens dom av den 10 maj 2017, C-133/15 (Chavez-Vilchez), EU:C:2017:354 (... punkterna 73 och 78); se, för ett liknande resonemang, EU-domstolens dom av den 5 maj 2022, C-451/19 (XU och QP), EU:C:2022:354 (... punkt 48): den berörda medlemsstaten är i princip skyldig att tillerkänna tredjelandsmedborgaren uppehållsrätt.

- 36 På samma sätt avser den andra frågan huruvida det ligger inom medlemsstaternas behörighet att behöva "bevilja" en uppehållsrätt i enlighet med artikel 20 FEUF, det vill säga huruvida denna rätt således inte redan har uppkommit automatiskt enligt unionsrätten.

Frågorna 3 och 4:

- 37 Om uppehållsrätten uppkommer automatiskt enligt unionsrätten, vill den hänskjutande domstolen få klarhet i från vilken tidpunkt den uppkommer.

- 38 I detta sammanhang aktualiseras för det första frågan huruvida det för att rätten ska uppkomma krävs en ansökan. EU-domstolen tycks hänvisa till en sådan ansökan i målet K.A.

EU-domstolens dom av den 8 maj 2018, C-82/16 (K.A.), EU:C:2018:308 (... punkt 57): "ska tvärtom pröva ansökan och bedöma om det föreligger ett

sådant beroendeförhållande mellan tredjelandsmedborgaren och unionsmedborgaren i fråga”.

- 39 Det är emellertid också tänkbart att klagandens uppehållsrätt uppkom redan i samband med barnets födelse. Det förefaller även möjligt att denna rätt uppkommer först när det har fastställts att en uppehållsrätt inte kan beviljas enligt nationell rätt eller unionens sekundärrätt, till exempel genom ett föregående, i förekommande fall obligatoriskt, beslut av de nationella myndigheterna.
- 40 Dessa frågor är slutligen även relevanta när rätten inte uppkommer automatiskt enligt unionsrätten, utan endast genom ett nationellt beslut som ger upphov till den rättighet som följer av artikel 20 FEUF. Även här måste frågan besvaras från vilken tidpunkt rätten ska beviljas med retroaktiv verkan.
- 41 Beslutet kan inte överklagas.

[utelämnas] [Anmärkning avseende underskriften]